

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנישואות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 589

משכיל לדוד

פרשת ויצא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

הענינים נשואות גבוה אל (ה)ו רים

אמרו חז"ל במדרש (בר"ר ס"ח ב'): "רבי שמואל בר נחמן פתח; שיר למעלות אשא עיני אל ההרים (תהלים קכ"א א'). אשא עיני אל ההורים למלפני ולמעבדני. מאין יבוא עזרי; אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה, מה כתיב ביה (בראשית כ"ד י') (ויקה העבד עשרה גמלים" וגו', ואני לא נזם אחד ולא צמיד אחד וכו'.

רבי יהושע בן לוי אמר, שלח עמו, אלא שעמד עשו ונטלה ממנו. חזר ואמר 'האם אני אאבד את תקוותי מבוראי, מהשי"ת? חס ושלום אלא 'עזרי מעם ה'. אל יתן למוט רגלך אל ינום שומרך, הנה לא ינום ולא יישן וגו'.

הנה מבארים חז"ל, כי עשו שלח את אליפז בנו אחרי יעקב כדי להורגו נפש, אבל כשפגעו בדרך שיכנעו יעקב אבינו כי לא יהרגנו, אלא רק יטול את ממונו כי העני חשוב כמת) נדרים סד. (וישאירו בחיים. ואכן אליפז עשה כן, וניצל יעקב לנפשו, ורק ממונו ניטל ממנו.

אבל כשהגיע יעקב במצבו זה לחרון, תהה לרגע ואמר "מאין יבוא עזרי". כלומר, אליעזר עבד אברהם הגיע לכאן כשהוא עמוס בכל טוב, אבל בקושי רב הצליח להוציא מכאן את רבקה אימי, משמע האנשים כאן הם רק רמאים וחומדי ממונו. וכיצד אני, ריק מכל ממונו אוכל להשיג כאן את מבוקשי וליטול לי מכאן אשה. ובפרט לאדם מבוגר בשנים כמוני.

ברם. מיד התחזק יעקב אבינו בה' אלוקיו, ואמר כי אינו מאבד כלל את התקוה בהשי"ת. אלא, אשא עיני אל ההרים, אל ההורים, לזכות האבות הקדושים. ועל כולנה; עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ. כלומר, כמו שהשי"ת ברא את העולם כולו יש מאין ממש, כך וודאי יוכל הוא לחלץ אותי מן המיצר ולהוציאני למרחב.

דרך חיים זו הוריש יעקב אבינו לבניו ולכל הדורות של עם ישראל. גם כאשר יהודי נמצא בצרה גדולה, ולרגע נחשכות עיניו ל"ע, עד שאינו רואה לעצמו שום תקוה שהיא לצאת מהמיצר. גם אז עליו לשאת תחינה אל השי"ת, ולהתפלל ללא הרף לבורא עולם, שהרי ממונו לא יפלא שום דבר לעזור ליהודי בכל מצב שהוא.

ולא עוד, על איש הישראלי לזכור את "ההרים", את "ההורים", את האבות הקדושים, שגם במצבים הקשים ביותר, ובכל הנסיגות לא נכנסו לייאוש, אלא התמידו בתפילתם לבורא העולם. אף בזמן שלא ראו את האור התפללו לה' ובטחו בישועתו. ואכן נתקיים בהם "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ". כך הוא הדבר בכל יהודי ויהודי.

והנה, צורתו של יעקב אבינו, כך לימדונו חז"ל, חקוקה היא בכסא הכבוד. וכי יש צורה למעלה במרום? אלא, כל יהודי מורכב כידוע משני חלקים, מחלק הנשמה שהיא חלק

א-לוה ממעל, ומחלק הגוף החמרי. הנשמה מגיעה משורשה ממקור העליון, מתחת כסא הכבוד חוצבה, והיא נשלחת לעולם הזה להתלבש בתוך הגוף החמרי. ועליה לזכך את הגוף ולתקנו, להביאו לשלימות כדי לעשות נחת רוח ליוצר הכל.

אבל מאידך גיסא, הגוף החמרי מושך כל העת לגשמיות. הוא נלחם בנשמה ואינו נותן לה מנוח. כיון שהוא חלק התחתון אשר מגיע עפר מן האדמה, מהמקום התחתון שבעולם. אבל הנשמה כיון שהיא מלובשת בלבוש הגשמי, בגוף, היא עמלה עליו כדי לזככו ולתקנו ולהשלימו לקראת ייעודו.

ומהו החילוק בין הנשמה לבין הגוף. כאשר אדם מסתלק מהעולם, ישנה הפרדה בין שני החלקים הללו. הנשמה כידוע עולה למעלה, חוזרת אל מקומה במקור העליון, כי שם מקומה. אבל הגוף החמרי נכנס לקבר, למטה, כי משם הוא בא, מעפר בא ואל עפר ישוב, והוא אינו עולה למעלה למקור העליון. אבל, באם האדם תיקן את כל מעשיו מזהחל ועד כלה בעולם הזה, והוא יזכך כל כך את גופו החמרי עד שגם הגוף נעשה קדוש כמו הנשמה. הרי שאז הוא זוכה, וגם הגוף, גם התמונה הקדומה שלו המתוקנת זוכה להחזק בכסא הכבוד, כיון שגופו התעלה ממש להיותו כמו הנשמה הקדושה. והבן.

אם כן אפוא, זה היה יחודו של יעקב אבינו, וזאת היתה מעלתו. יעקב אבינו תיקן כל כך את גופו החמרי, בהתהלכו בתמימות ובאמונה שלימה עם הבורא יתברך שמו, עד שהוא החזיר את התמונה לשורשה במקור העליון. לכן זכה ותמונתו, צורתו נחקקה בכסא הכבוד.

ולא עוד, אלא שיעקב היה איש תם, ולכן זכה שתמונתו (תמימות, תמונת) חקוקה בכסא הכבוד. והנה, 'תמימות' עולה בגימטריא כמנין 'תמונת ה' יביט'. כי רק אדם שיש בו תמימות, כמו שכתוב על יעקב אבינו ע"ה, הוא יזכה להיות בבחינת ותמונת ה' יביט, שהיה בחינת תמונה למעלה, תחת כסא הכבוד. והבן.

ומכאן אנו למדים, כי כל בני ישראל, אשר מזרע יעקב המה, כאשר הם מתקנים לגמרי את גופם החמרי, גם הם זוכים כי תמונתם תיחקק למעלה בתוך התמונה של יעקב אבינו אשר חקוקה שם זה ומכבר, כי יעקב אבינו זוכה לכל הדורות. וככל שיהודי מזכך את גופו ואת תמונתו, כך התמונה מאירה יותר ויותר למעלה.

ודווקא אנו מתייחסים ליעקב אבינו, כיון שאצל אברהם ויצחק היה איזה פסול, ישמעאל, ועשו, אבל אצל יעקב היתה שלימות ממש. איש תם יושב אהלים, כי היתה מיטתו שלימה, הם י"ב שבטי י"ה. לכן כל המזדככים זוכים להתקשר ליעקב אבינו ע"ה.

(רעיון זה עלה ברעיוני בשדה התעופה בברסלונה. עקב תקלה במנוע המטוס, נאלצתי להמתין עד לטיסה במטוס אחר, ואז כתבתי מאמר זה בס"ד)

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויצא ז כסלו תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:00	16:14	16:18
17:14	17:15	17:17
17:52	17:50	17:51

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ז - רבי רפאל דוד סבאן, רבה של תורכיה
- ח - רבי אברהם הכהן, מח"ס משמרות כהונה
- ט - רבי נתן סאלם, מוחכמי ישיבת "פורת יוסף"
- י - רבי איסר זלמן מלצר, ראש ישיבת "עץ חיים"
- יא - רבי משה הררי הדיין, מגדולי ארם צובא
- יב - רבי שלמה לוריא המהרש"ל, מח"ס "ים של שלמה"
- יג - רבי שלום הדאיה, מח"ס "דובר שלום"

גובה העקבים של רחל אמנו

"ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום. והנה רחל בתו באה עם הצאן". (בראשית כט. ו)

תמיהה היא: מה ענין יש בדברי תשובתם של רועי חרן על שאלתו של יעקב אודות לבן הארמי "השלום לו"? "ויאמרו שלום", ובתוך כדי דברי תשובתם מצביעים הם, הרועים, על רחל, בתו של לבן "והנה רחל בתו באה עם הצאן". די להם, לכאורה, להשיב על שאלתו של יעקב "השלום לו" ותו לא! דברים נפלאים, ויסוד גדול במידת הצניעות, כותב רבינו יוסף חיים זצ"ל מבבל בספרו "עוד יוסף חי", בביאור הדברים. וכך הוא כותב: נראה לי בס"ד, דרך הרועה שילך אחרי הצאן, כדי שיהיו כל הצאן לנגד עיניו, ולא יוכל אדם לחטוף מן הצאן כלום, שבזה תהיה עין השגחתו עליהם בטוב. אך רחל אמנו ע"ה לא היתה נוהגת כשאר רועים ללכת אחרי הצאן, אלא היתה הולכת בתוך הצאן באופן שתהיה מוקפת מן הצאן בכל צדדיה, כדי שיתכסו פסיעותיה הנאות בצאן מכל צד, ולא יהיה נראה חצי התחתון של גופה לעוברים ושבים וההולכים במדבר, והיא היתה עושה זאת משום צניעות. ועתה הרועים עשו מנך ראייה והוכחה ממנהג זה, לומר דבדואי יש שלום לאביה עם כל אנשי עירו, שהרי בתו - שהיא הרועה את צאנו הולכת עם הצאן, היינו בתוך הצאן, ואינה הולכת אחרי הצאן כמנהג הרועים החוששים מחטיפת הצאן. לא כן רחל שלבה היה סמוך ובטוח שלא יגש שום אדם אל הצאן לחטוף מהם או להרע להם, ולכך לא היו צריכים שמירה מיוחדת מאחור. ולפיכך, לאחר ששאלם יעקב "השלום לו", השיבו הרועים שאכן "שלום לו" - כלומר שלום בינו ובין כל אנשי העיר. וכראיה לדבריהם הצביעו בסיפוק על "והנה רחל בתו באה עם הצאן" - הולכת בתוך הצאן, שאיננה חוששת משום אדם. ולכך "שלום לו". בהקשר זה מצוין הגר"י זילברשטיין שליט"א בספרו "עלינו לשבח", את דרשת חז"ל במדרש בפרשתנו שבע רועות ובקשו הרועים להזדווג להן (לבנות יתרו) הדא הוא דכתיב 'ויבאו הרועים ויגרשו', ברם הכא אחת היתה (רחל) ולא נגעה בה בריה, על שם 'חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם'.

הניתוח הצליח

הרב זילברשטיין מספר עוד: "בלכתי פעם במסדרונותיו של אחד מבתי החולים, ניגשה אלי אשה שהיתה אמורה לעבור ניתוח מסובך וביקשה שאברכה ברפואה שלימה. כיון ששמעתי שהיא הולכת בעקבים גבוהים, אמרתי לה שאם תבטח שלא תלך כך יותר, תהיה לה רפואה שלימה. האשה הבטיחה ובחסדי שמים יצאה

מהניתוח כשהיא בריאה ושלימה".
 "את יתדותי סמכתי על דברי המדרש הנ"ל, הקובע שהצניעות מביאה לאשה את הברכה הכלולה ב'חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם'. וכי יש לנו ברכה גדולה יותר מזו?
 ובאמת שיש לעורר על נושא העקבים הנשמעים לפעמים מתחילת הרחוב ועד סופו. הקולות הללו זהים בעוצמתם למחולות תופים, וקול הלמות פטישים עד שהם מגיעים לאזנם של האנשים היושבים בבתיהם. מי התיר לאותן נשים להתנהג כך? וכי זו דרכן של נשות ישראל הצנועות להלך בעקבים המעוררים רעש כל כך חזק?
 בהמשך הדברים, מובא באותו ענין סיפורה של נערה מהעיר חאלב שבסוריה שחצתה את הגבול לארץ ישראל בדרך לא דרך. תלאות קרבות עברו עליה עד שדרכה על אדמת ארץ הקודש.
 נערה זו למדה בחאלב על מעלותיה של ארץ ישראל, והחליטה לעשות מעשה ולהגיע לכאן, ויהי מה. היא עזבה את בית הוריה והחלה ללכת לכיוון הגבול. בלילות התחבאה בשטחי מרעה בתחום סוריה, וכמה פעמים הגיעה עד שערי פיקוח נפש כאשר נתקלה בפטרולים של הצבא הסורי. בסופו של דבר היא הגיעה אל הגבול, ושם שילמה הון רב לערבים מקומיים כדי שיעזרו לה לחצות את הגבול.
 הסיפור הראשון שהיה בפי הנערה כשהגיעה לעיר"ק ירושלים, נסב על הדרשה האחרונה ששמעה מפי רבה של הקהילה היהודית בחאלב, בשבת שלפני נטישתה את בית הוריה. ומה היו דברי הרב? לא פחות ולא יותר, הוא ביקש להזהיר את הנשים שלא תעמודנה במרפסות הבתים שממול בית הכנסת בשעה שהגברים יוצאים מבית הכנסת בתום התפילה.
 בספר שו"ת "באר משה" (חלק ח' סימן פה) כתוב: "עוון חמור ומנהג רע מאוד הוא מה שנשים עומדות לפני שער בית הכנסת אחר תפילת מוסף בשבת וממתנינות לבעליהן. או שהן מדברות סתם חבורות חבורות. כי אז גם האנשים יוצאים מבית הכנסת ואין לך תערובת וגירוי יצר הרע יותר מזה. ומעשה בעל דבר מצליח, ודוקא אחר תפילת שבת..."
 ועוד ממשיך וכותב בשו"ת "באר משה": "בזמן האחרון נשים עושות זאת במזיד, להראות מלבושיהן. ועל ידי זה בלא יודעין גורמות לא טוב לעצמן, לבעליהן ולזרעם אחריהן, וגם לאחרים גורמות היזק רב. ונכון וחיוב לבטל דבר זה בכל כוח. ותבוא ברכה על ראשי הקהילות שיזכו להעביר מנהג רע ומקולקל זה ויהא חלקי עמיהם ומעשייהם הטובים והיפים".
 ובאמת, יש לציין, שיש כמה קהילות בארץ הקודש, שכבר מתחילת יסודן תיקנו שהנשים המתפללות בבית הכנסת תצאנה מעזרת הנשים כמה דקות לפני סיום התפילה, ובכך ימנעו מראש כמה מכשולות חמורות.

בסיעתא דשמיא
 יצא לאור זמירות שבת קודש
 כולל בתוכו פיוטים
 ממשפחת צדיקי בית פינטו זיע"א
 ניתן להשיג במשרדי המכון
 בטל: 02-6433605

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך
 צריך להתרחק מאד

איאת בפרקי דר' אליעזר בצואת ר' אליעזר הגדול, שצוה לבנו הורקנוס, וזה לשונו: בני! אל תשב בחבורת האומרים רע מחבריהם, כי כשהדברים עולים למעלה, בספר נכתבים, וכל העומדים שם נכתבים בשם חבורת רשע ובעלי לשון הרע. על כן צריך האדם להתרחק מאד מאד מחבורה רעה כזו (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורכבו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

ההפקר כתנאי לקנין התורה

מפקיר עצמו על הדבר. הלכך לא הלכה לקנותם בשוק, לפי שהיה רצונה לזכות מן ההפקר, ואולי כשיצאה היא למקום שמצא בו ראובן את דודאיו, לא מצאה מהם עוד, הלכך ביקשה מלאה שיתן לה.

ואתה מוצא, שכך היתה דרכה של צדקת זו, שהיתה מפקרת את עצמה על יראת שמים כל ימיה. שהרי בשעה שהכניס לבן את לאה במקומו, הפקירה עצמה ומסרה לה סימנים כדי שלא תתבייש (מגילה יג, ב), ולא אמרה אין רצוני למסור סימנים שמסר לי צדיק זה לאחותי. לפי שהיתה חוששת שמא תתבייש אחותה, הפקירה עצמה ומסרה לה סימנים, ולא העלתה על דעתה מה יהא בסופה, אם תעלה בגורלו של צדיק אם לאו.

הלכך זכתה רחל ונקראו אף בניה של לאה על שמה, שנאמר (ירמיה לא, יד) "רחל מבכה על בניה". ובזכותה ישראל נגאלין ושבין מבין האומות, כענין שנאמר (ירמיה לא, טו-טז) "כה אמר ד', מנעי קולך מבכי ועיניך מדמועה, כי יש שכר לפעולתך נאם ד' ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחרייתך נאום ד', ושבו בנים לגבולם". שהרי אלמלא מסרה סימנים ללאה, לא היתה היא נכנסת כלל, והיו כל השבטים נולדים הימנה, לפיכך נקראו כולם על שמה, והם נגאלין בזכותה.

"וילך ראובן בימי קציר חטים"
וימצא דודאים בשדה ויבא
אתם אל לאה אמו. ותאמר
רחל אל לאה תני נא לי

מהדדאי בך". (בראשית ל. יד)

ופירש רש"י; "בימי קציר חטים - להגיד שבחן

של שבטים, שעת הקציר היה, ולא פשט ידו בגול להביא חטים ושעורים, אלא דבר ההפקר שאין אדם מקפיד בו".

אתמה. אם ראובן מצא דודאים בשדה, מן ההפקר, מה טעם ביקשה רחל מלאה שתתן לה מדודאיו, כלום לא היתה יכולה רחל לצאת בעצמה לשדה וללקוט מן ההפקר כדרך שעשה ראובן, או על כל פנים שתצא לקנותם בשוק?!

ואפשר לפרש לפי דברי רבותינו ז"ל (תנחומא ישן במדבר ו) כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר, אינו יכול לקנות את התורה. הלכך רצתה רחל אמנו לזכות בדודאים הללו, הואיל שבאו מן ההפקר. ללמד לדורות אחריה, שאין אדם יכול לזכות לכתרה של תורה, ולהעמיד שבטי ישורון, חסידי עליון, אלא אם כן הוא

מן המעיין

הקב"ה, כפי מה שיוזמין לי נקודים וברודים בוולדות הצאן, שלא אהיה מובטח מראש באף פרוטה, וכך יהיו עיני אליו ישברו בכל עת והוא נותן לי את אכלי בעתו. חלילה לי לקבל משכורת וקיצבה!

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"העוד לנו חלק ונחלה" (לא. יד)

כפל לומר "חלק ונחלה", לרמוז ב' דברים;

הא' הוא חלק הנוגע להם בירושת אמם שכבר מתה, והב' נחלת אביהם, והחליטו שאין להם תוחלת משניהם, והראיה "הלא נכריות נחשבנו לו" כבר "שמכרנו" וזה לך האות שאין אנו אצלו במדרגת בנים, וממילא יצו עליהם לבל ירשו בו.

הגם שבמשפטי הגוים אפשר שהבנות ירשו, וכמעשה רבן שמעון בן גמליאל ואחותו יוכיח (שבת קטז). ואומרו "ויאכל גם אכול" ב' אכילות; א' ירושת כתובת אמם, והב' מה שעבד יעקב י"ד שנה בעדם.

"וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך". (כח. כב)

לא אמר "וכל מומן אשר תתן לי" או "וכל ריוח", אלא "כל אשר תתן לי" ממש. ללמדך, אומר בעל "נתיבות שלום", שחייב אדם להפריש מעשר לא רק מכספו ורווחיו אלא מכל מה שהוא מתענג בעולמו, מכל קורט של הנאה, הריהו מוחייב להפריש מעשר לה', היינו לקדש את הנאתו ולהעלות ממנה ריח ניחוח לה'.

"ותאמר הפעם אודה את ה'" (כט. לה)

ובאמת שגם על הג' בנים הקודמים, נתנה לאה הודאה לקב"ה, אבל, ביאר מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א ב"דרך שיחה", ליתן שם זו כבר הודאה מיוחדת על טובה מיוחדת.

וזהו כוונת חז"ל בגמרא מסכת ברכות (דף ז ע"ב), מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה להקב"ה - עד שבאה לאה והודתו שנאמר: הפעם אודה את ה'.

"לא תתן לי מאומה" (ל. לא)

ביקש לבן לקבוע לו משכורת קצובה וקבועה מראש - מפרש רבי דוד קמחי - ויעקב הסביר לו: לא תתן לי מאומה, מכיון שאם המשכורת קצובה ובטוחה עלול אנכי להסיח דעתי מבטוח בה'. ואני רצוני להתפרנס ישר מידי של

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי חיים שמואל לופיאן זצוק"ל

אמר לו על כך רבי חיים שמואל זצ"ל: "מי שיודע את תפילת שמונה עשרה על פה, הוא יכול גם לדעת דף גמרא על פה. מכיוון שבאותם כשרונות שבהם משתמש האדם בכדי לזכור את תפילתו, הוא יכול גם להשתמש ולחזור עם דף הגמרא".

ומעניין הדבר שכל תלמידיו ומעריציו מספרים סיפור המאפיין אותו עד מאוד, שכל אימת שבקש לעיין בדף גמרא מסויים, כשהיה פותח את הגמרא, היה נפתח בדיוק באותו דף שרצה מבלי שיצטרך לדפדף בכלל.

על כח ריכוזו העמוק סיפר כ"ק רבינו שליט"א שפעמים רבות כשהיה נוסע מהישיבה לביתו שבגיטסהד, היה 'שוכח' לרדת בביתו והיה חוזר עם האוטובוס לישיבה בסונדרלנד...

בהיותו אברך צעיר הוציא לאור את חיבורו "רווחא שמענתא" על הספר "שב שמענתא" מבעל "קצות החושן" זיע"א, ספר שהפך לנכס צאן ברזל בעולם הישיבות. את חיבורו זה, כך סיפר, הוא כתב במסירות נפש לתורה. כך למשל בלילות החורף הארוכים בעת שהיה מטופל בבנותיו הקטנות הוא היה קושר חבל לעגלה ומנדנד את העגלה של התינוקת הבוכיה ובידו השנייה היה כותב את חידושי תורתו... עוד סיפר כ"ק רבינו שליט"א:

כשביקרתי פעם בביתו הצנוע, "התוודה" לפני שהוא סובל הרבה יסורים וכאבים מהמחלות הפוקדות אותו, אבל הוסיף ואמר בפשטות: "ברוך ה' שבשעה שאני מעמיק בלימוד התורה מתוך עמל, אני מרגיש בשום כאב. אולם בו ברגע שאני פוסק מלמודי בכדי לאכול או לסדר איזה עניין מיד מעוררים הכאבים מחדש".

נסיים במעשה מופלא שסיפר אחד משכניו בעיה"ק ירושלים: כשנולד לאותו שכן בן למזל טוב, נקש רבי חיים שמואל בדלתו השכם בבוקר ואיחל ברכות. לאחר מכן הודיע לאבי הבן "אני כבר זקן, אני לא יכול לעזור לכם. אבל ללכת למכולת לקנות לחם וחלב אני יכול. הגד לי למה אתם זקוקים".

אבי הבן לא ידע את נפשו, וניסה לסרב בעדינות ולומר שאין כל צורך בכך, אולם רבי חיים שמואל התעקש "אתה מטופל בילדים קשה לך לצאת למכולת". רק לאחר ששוכנע כי אין כל צורך בעזרתו פנה לדרכו בלב קל.

בעשירי לחודש כסליו תשנ"ט כשהוא מכין את עצמו למצות הנחת תפילין, חדל לבו מלפעום ותעל נשמתו בסערה השמימה. יהי זכרו ברוך.

הגאון הגדול רבי חיים שמואל לופיאן זצוק"ל, למד בצעירותו אצל אביו הגאון הגדול רבי אליהו זצוק"ל בישיבת "אור תורה" שבקלם, אחר כך עלה ונתעלה בישיבות סלבודקא וטלז, שם העיד על עצמו שקיים את דברי החתם סופר זצ"ל שהיה ישן שמונה שעות ואחר כך עוסק בתורה במשך ארבעים שעות, והסמיך זאת על דברי הפסוק "ישנתי 'אז' (8) ינוח 'לי' (40).

רבי חיים שמואל היה מקובל על כל אדם מבלי יוצא מן הכלל והאיר פנים לכל אדם. כבר בצעירותו התפרסם בזכות מעשי החסד שלו שנעשו בכבוד ובהסתר פנים. כך גם היה מתרחק ממחלוקת כמטחווי קשת, ואפילו בדברים העומדים ברומו של עולם היה נחבא אל הכלים.

בשנת תרפ"ט היגר לאנגליה מפאת סכנת הגיוס לצבא הליטאי. באנגליה הוקמה אז ישיבת גיטסהד המפורסמת, ורבי חיים שמואל נתמנה לעמוד בראשות הישיבה שהוקמה בסונדרלנד שם העמיד תלמידים רבים שהאירו את שמי אירופא בתורה ובחכמה.

בין בכירי תלמידיו, נמנה גם כ"ק רבינו בעל ה"פחד דוד" הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א. על מידת הערכתו אליו ניתן ללמוד מדברי ההסכמה לספר "פחד דוד" בו מציין הרב לופיאן זצ"ל; "ספריו הנחמדים על ספר בראשית אני מעיין בהם כמעט כל יום ויש לי עונג רב". ובשנת תשנ"א העניק לכ"ק רבינו את ספרו "רווחא שמענתא" בצירוף דברי הקדשה; "לתלמידי מלפנים בישיבת סונדרלנד, הרב החסיד רבי דוד פינטו הי"ו, המרביץ תורה ויראת שמים טהורה לעדרים בארץ צרפת".

כ"ק רבינו שליט"א ציין בדברי הספדו, שפעם אחת ניגש אליו אחד מתלמידיו, רבי חיים שמואל שאל אותו "מה נשמע אצלך?" ענה לו התלמיד שהוא חושב לעזוב את הישיבה, מכיון שקשה עליו הריכוז והזיכרון בתלמוד הגמרא. שאל אותו רבי שמואל חיים: האם אתה יודע את תפילת שמונה עשרה בעל פה? ענה לו התלמיד: בוודאי.

דודתו של ר' אברהם עלי ז"ל, לא זכתה להיפקד בפרי בטן, שנים רבות לאחר נישואיה. מכיון שכן באה אל רבי חיים פינטו הקטן זיע"א כדי לקבל ממנו ברכה וישועה. שאל אותה הרב: "מה יש לך בכיס?"

"מטבע" - השיבה. ביקש הרב שתתן לו את המטבע. כשהמטבע היה בידו

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הוא הניח אותו בין שיניו, ולארח מספר רגעים אמר לה: "תני את המטבע לצדקה, וכעת חיה יש לך בן".

כפי שסיפר ר' אברהם עלי, שנה תמימה לאחר המעשה, דודתו נפקדה בפרי בטן, כברכת הצדיק. זכותו תגן עלינו.

דודתו של ר' אברהם עלי ז"ל, לא זכתה להיפקד בפרי בטן, שנים רבות לאחר נישואיה. מכיון שכן באה אל רבי חיים פינטו הקטן זיע"א כדי לקבל ממנו ברכה וישועה. שאל אותה הרב: "מה יש לך בכיס?"

"מטבע" - השיבה. ביקש הרב שתתן לו את המטבע. כשהמטבע היה בידו